

A NAGY TEMETŐ

Mikor lecsöndesül az élet
Álomhozó, napoltó alkonyon:
Hullámdalát a vén Dunának
Elandalodva hallgatom.
Miért is zúg oly szomorúan?
Miért is olyan mormoló:
Tán a sok elvonult viharnak,
Tán a sokat küzdött magyarnak
Örök siralmát sírja a folyó?

Hol annyi sír, mint itt minálunk?
Sírt hordoz itt hegy, völgy, erdő, mező!
E vér-, e könnyáztatta ország
Egy óriás nagy temető.
Valami mély, hosszú sóhajtás
Száll át a csöndes éjszakán,
Fák levelén, ringó kalászon,
Bérc tetején, tar pusztaságon...
Az a sok sír sóhajtozik talán!

Ha jártok a domboldalon, hol
Vadrózsa nyitja bársony szirmait;
S rátok mosolyg virágszemével
A rét, berek, liget, csalit:
Reményt fakasszanak s jövőndőt
Szülőföldünk virágai...
Tudjátok-e: mik e virágok?
Élet... szabadság... édes álmok:
A porladó ősöknek álmai.